

[Viggo Starcke.]

Japan, hvor man har haft lignende feudale forhold; dér fik general Mac Arthur tildels løst spørgsmålet om de enormt høje fæstefgifter, som han fik nedsat, og Japan blev vaccineret mod kommunismen.

Jeg vil henvise til en artikel, som Grundtvig i 1849 skrev i „Danskeren“. Jeg har desværre ikke artiklen her, så jeg må citere den efter hukommelsen. I denne artikel skriver Grundtvig, at proletarer, som er ved at vokse op herhjemme, vil vi kunne gøre til fædrelandskærlige borgere ved at give dem jord; hvis vi ikke gør det, risikerer vi, at deres fædrelandskærlighed går til grunde. Grundtvig formulerer det i det berømte ord, at hvert folk er sit lands retmæssige grundejer og kan aldrig nogensinde ved nogen lov miste denne ret.

Jeg takker udenrigsministeren, fordi han henviste til det tapre Finland, der i sin nationalsang synger:

„Vårt land är fattigt, skall så bli.“

Det er rigtigt, men det er andet vers. Første vers lyder sådan:

„Vårt land, vårt land, vårt fosterland“,
dér har vi ordet fædreland; og verset ender:

„Ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
mer älskad än vår bygd i nord,
än våra fäders jord.“

Ganske jævnt, ganske naturligt, men realistisk. Derfor er det aldeles ikke at tale om noget andet, når man, samtidig med at man taler om et dansk forsvar, da også nævner det, som skal forsvares, nemlig fædrelandet. Jeg ved godt, at den højtærede udenrigsminister, som har hele sit hjerte knyttet til patriotismen, ikke forstår dette, og jeg skal derfor lade hans pande smukt i fred og holde mig til det, som bedre er, hans ædle tapre barm.

Formanden: Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er nødvendigt klart at tilkendegive, når man ønsker at anvende et citat.

Inger Merete Nordentoft: Jeg ved, at den højtærede finansminister søger sandheden, og jeg beder ham fra denne talerstol gentage de synspunkter, han ved den af ham omtalte lejlighed fremførte i min og fleres nærværelse som de sandheder, han var kommet til.

Jeg skal gerne gentage, at jeg undertiden finder noget at kritisere hos „Land og Folk“ og så gør det direkte til „Land og Folk“, der er mit partis blad, som jeg er medansvarlig for, hvorfor jeg er specielt interesseret i, at det bliver så godt som overhovedet

muligt. Jeg vil som dengang tilføje, at „Land og Folk“ efter min mening er det bedst udenrigspolitisk orienterede blad. Nu venter jeg så, at finansministeren også gentager sine udtalelser, da jeg udtrykkeligt i min henvendelse sagde, at det gælder om at finde sandheden og udbrede den.

Til udenrigsministeren vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at vi ikke kritiserer Sovjetunionen. Men Sovjetunionen kommer heller ikke og stiller krav til Danmark, hverken vedrørende vor handel, vor valuta, baser på Grønland, vore væbnede styrker eller hvem der må få visa til Danmark eller andre ting.

Når jeg siger, at Danmarks repræsentanter i FN står med hatten i hånden, må jeg indrømme, at det ikke er noget originalt billede. Det er blot ikke Sovjetunionens folk, der har benyttet det før mig, men det er en fra FN lige hjemkommet dansk journalist, som ikke har nogen som helst tilknytning til mig og mit parti.

Udenrigsministeren var meget rystet ved tanken om at få et afrustet Vesttyskland. Må jeg spørge, hvorledes det kan forenes med, at udenrigsministeren den 31. januar 1947 stemte for regeringens memorandum om Danmarks stilling til det tyske problem, hvori der står — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Danmark har en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning og i, at tysk militarisme varigt udryddes.“

Den ærede udenrigsminister udtalte, at hvis det tyske folk selv vil en remilitarisering, så så den ærede minister ingen grund til at nægte det tyske folk denne ret. Må jeg spørge: Hvad vil den ærede minister gøre for, at det tyske folk kan få ret til at gå imod en remilitarisering? Efter de oplysninger, jeg har om forholdene i Vesttyskland, er det nemlig det, der vil blive brug for. Man har foretaget en afstemning blandt arbejderne hos Krupp om, hvorvidt de ønsker remilitarisering eller ej, og 98 pct. af arbejderne har sagt nej til remilitarisering. Havnearbejderne i Hamborg har strejket, fordi de så, at de arbejdede for Tysklands genoprustning. Denne strejke er på det stærkeste blevet understøttet af alle kredse, bagerne har givet brød, landboerne har givet kartofler, mælkehandlerne mælk, altsammen for at understøtte de strejkende og hjælpe dem, så de kunne gennemføre deres strejke. Men hvem sikrer, at Vesttysklands befolkning får ret til at gå mod remilitariseringen? Vil det ikke gå dem sådan, som det gik Lilly Waechter, der deltog i kvindedelegationen til Korea, og